

KAĞAN

KAYIP PARÇALARIN
İZİNDE

MUSTAFA ORAKÇI

ÇİZER
GÖKÇE ARIFOĞLU

YÜZYÜZE

Çadırın içine bir tek Bilgin denilen bir adam duruyordu. Çadırın tam ortasına oturmuş sakin bir şekilde bekliyordu. Ben de geçip karşısına oturdum. Bilgin bir süre beni süzdü.

Ben ise hangi soruyu soracağımı düşünüyordum.

- Benim aslında iki tane sorum var. Ama bir tane sormam lazım. Tek yarışmayı kazandım. Bundan dolayı kafam karışık, dedim.

Bilgin benimle aynı dili konuşarak cevap verdi:

- Aslında bütün soruların cevabı tek... İki sorun da aynı aslında... Konuşmandan anlaşıldığı kadar sen eskilerin dilini kullanıyorsun ama dilin onlardan biraz daha farklı. Bu dili ben de biliyorum. Gördüğün gibi seninle konuşabilecek kadar iyiyim. Çok düşünmene gerek yok. Hangi soruyu sorarsan sor. Cevapların aynı... Nerede kalmıştım? Sen

eskilerin dilini kullanıyorsun ama biraz farklı sen daha sonra gelmişsin buraya... Ya bana dönüş yolunu öğrenmek ve parçaları nerede bulacağını soracaksın ya da kaybettiğin birisini... Haydi sor sorunu... Dedğim gibi hangi soruyu sorarsan sor, cevaplar tek. Hepsi aynı yere çıkacak...

Bilgin gerçekten zekiydi. Ne sormak istediğimi daha söylemeden doğru tahmin etmişti.

- Ben geçidi açacak üç taşın yerini sormak istiyorum, dedim.

Bilgin bir süre bekledi sonra bana döndü. Eliyle masanın üstündeki kâğıt ve kalemi gösterdi.

- Söyleyeceklerimi yazmak isteyebilirsin. Söylediğim şiiri yazsan iyi olacak.

Ben hemen yerimden kalktım ve kâğıt ile kalemi aldım. Daha sonra da Bilgin'in söylediği şiiri yazmaya başladım.

*GÜN, GECEYE KAVUŞTUĞUNDA
DOLUNAY GÖRÜNDÜĞÜNDE
SİZE O GÖSTERİR GÜNEŞ MİSALİ YOLU
DOLUNAYDAN GÜNEŞE KADAR AT SÜRMELİ
ATLAR YORULMALI ÇATLAMALI
KARŞINA ÇIKANI KAYIKLA DEĞİL
AKILLA, ADIMLARINLA GEÇMELİ...
GEÇMENİN BİR BEDELİ OLMALI
BÜYÜK MÜCADELEYİ KAZANMALI
KENDİNİ YENMELİSİN*

**ZAFER KAZANAN ADAYA ÇIKABİLİR
AKLINA HÂKİM OLAN DÖNEBİLİR.**

Teşekkür ederek çadırdan ayrıldım. Benim çıkmamla birlikte arkadaşlarım etrafıma doluştu. Hepsi benden Bilgin'in söylediği şeyleri duymak istiyordu.

TAKİP

Ben konuşacakken Bilgin'in çadırının arka tarafından birkaç kişinin daha ayrıldığını fark ettim. Onlar da bize yakın bir yere gelmişlerdi. Sanırım bizi dinleye çalışıyorlardı.

Asya:

- Bilgin sana ne söyledi Kağan?

- Asya aslına bakarsan doğru düzgün bir şey söylemedi. Haydi, gidelim buradan. Boşuna yarışlara katıldık. Boşuna bu kadar yorulduk. Keşke gelmeseydik. Haydi gidelim, dedim.

Asya da beni teselli etmeye çalıştı:

- Üzülme Kağan, dedeni mutlaka bulacağız, dedi.

Toprak'ın elinde tuttuğu atları aldık ve bindik. Geldiđimiz yoldan dönmeye başladık. Kalabalıktan ayrıldıktan bir süre sonra bizimkileri durdurdum.

- Arkadaşlar orada bizi dinleyen insanlar vardı. Kendimizi tehlikeye atmamak için öyle söyledim. Bilgin bana bir şiir okudu. Ben de onu yazdım. İşte burada:

Cebimden kâğıdı çıkardım ve Asya'ya uzattım. Asya da önce etrafa baktı. Sonra da sesli bir şekilde okumaya başladı.

GÜN, GECEYE KAVUŞTUĞUNDA
DOLUNAY GÖRÜNDÜĞÜNDE
SİZE O GÖSTERİR GÜNEŞ MİSALİ YOLU
DOLUNAYDAN GÜNEŞE KADAR AT SÜRMELİ
ATLAR YORULMALI ÇATLAMALI
KARŞINA ÇIKANI KAYIKLA DEĞİL
AKILLA, ADIMLARINLA GEÇMELİ...
GEÇMENİN BİR BEDELİ OLMALI
BÜYÜK MÜCADELEYİ KAZANMALI
KENDİNİ YENMELİSİN
ZAFER KAZANAN ADAYA ÇIKABİLİR
AKLINA HÂKİM OLAN DÖNEBİLİR.

Asya şiiri bitirdiğinde kimse konuşmadı. Sanırım herkes düşünüyordu. İlk konuşan yine Asya oldu.

- Bence biz gece yola çıkacağız. Ay bize yolu gösterecekmiş. Yan ayı takip edeceğiz. Ama sadece ay olması yeterli değil. Dolunay diyor.

Toprak, konuşulanları sessizce dinlerken hemen söze karıştı.

- Dolunay, o yuvarlak olan ay değil mi?

- Evet

- Bu gece dolunay var. Bütün gecede koyun otlattığım için gökyüzünü yıldızları yeryüzünden iyi bilirim.

- O zaman bu gece yola çıkacağız. Dolunaya doğru at süreceğiz. Üstelik hava da kararmak üzere... Ama buradan biraz uzaklaşalım. Takip edilmediğimizden emin olalım. Ben çadırdan çıkarken çadırın arkasından çıkıp yanımıza gelen birkaç kişi vardı. Hiç de tekin birilerine benzemiyordu.

Arkadaşlarım da benimle aynı fikirdeydi. Biz bir süre at sürdük. Hatta bir ara dörtnala ilerledik. Arkamızda kimse olmadığından emin olmalıydık.

Hava iyice karardığında düzlüğe indik. Ateş yakmadan bir süre dinlendik. Bir şeyler yiyip kendimize geldik. Hava iyice kararmıştı.

Dolunay bütün güzelliği ile çıkmıştı. Ben Toprak'a döndüm:

- Dostum dedim. Sana çok teşekkür ederiz. Sen olmasan buralara kadar gelemezdik. Bundan sonra sen evine dönebilirsin. Sana her şey için çok teşekkürler.

Toprak:

- Ben teşekkür ederim arkadaşlar. Siz benim hayatımı kurtardınız. Atlar sizde kalabilir. Dönüş yolunda buralardan geçerseniz beklerim. Eğer beni göremezseniz atları özgür bırakın. Onlar da kendi yoluna gitsin.

Toprak'a sarıldık ve ondan ayrıldık. Toprak biz tepeyi aşana kadar arkamızdan el salladı. Kısa bir zaman önce tanımiştık onu ama kanımız iyice ısınmıştı. Onu şimdiden özlemiştik.

Onur sordu:

- Eee şimdi nereye gidiyoruz?

- Dolunayı takip etmemiz gerektiği yazıyor şiirde... Biz de öyle yapacağız. Ama bu şekilde söylenen yere varamayız. Ne diyordu. Atlar yorulmalı. Oldukça uzun bir gece bekliyor bizi. Anlaşılan bütün gece at süreceğiz.

Üçümüzde evimizden oldukça uzakta yola çıktık. Önümüzde dolunay yolumuzu aydınlatıyordu. Kimse konuşmadan düz ovada atlarımızı koşturduk. Ben ara sıra arkama bakıyor kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmaya çalışıyordum.

Ne kadar yol aldık bilmiyorum ama bir zaman sonra atlarımıza su ve yem vermek için durduk. Bulunduğumuz tepenin hemen arkasından sesler geldiğini fark ettik. Asya ile ben tepeye doğru yavaş yavaş yürümeye başladık. Onur'u da atların başında bıraktık. Zaten atların da pek kaçacak durumları yoktu. Üçü de yem torbaları ağzında arpa yiyorlardı. Hiç sesleri çıkmıyordu.

Biz tepeye yaklaşırken sesleri daha da net duyabiliyorduk. Belki buradan geçen başka yolcular da olabildi. Belki bizi takip etmiyorlardı ama bundan emin olmalıydık. Asya ile kimseye görünmeden eğilerek hatta bazı yerlerde sürünerek tepeyi çıktık. Etrafa hakim bir noktadan bakmaya başladık. Adamlar biraz ileride atlarını bir ağaca bağlamışlar, kendileri de yere uzanmış dinleniyordu. Ben yüzlerini karanlıkta seçebilmek için daha da yaklaşmaya karar verdim. Asya'yı bulduğumuz noktada bırakıp ilerledim.

Adamlara daha yakından bakınca emin oldum. Bunlar çadırın dışında bizi duymaya çalışan kişilerdi. Anlaşılan bizi takip ediyorlardı. Sessizce geri döndüm. Ben uzaklaşırken onlar da kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

Asya'nın yanına gidince onunla birlikte tepeden aşağıya inmeye başladık. Asya'nın kulağına heyecanla fısıldadım:

- Bunlar Bilgin'in çadırındaki kişiler, bizi takip ediyorlar. Biz durunca mola vermişler. Bizi takip ediyorlar. Acele edip hızlanmalıyız. Ayrıca bir de planım var. Eğer başarabilirsek onları atlatır ve aramızdaki mesafeyi epey açabiliriz.

